

MEUK

MEUK

THIES JAARSMA

©2015 Th. D. Jaarsma / Uitgeverij U2pi

Titel: Meuk

Auteur: Th. D. Jaarsma

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.jouwboek.nl

ISBN: 978-90-8759-507-4

NUR: 303

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

‘Ik lieg de waarheid.’

(Simon Carmiggelt)

INHOUDSOPGAVE

1.	Weinig	9
2.	Nachtelijk avontuurtje	13
3.	Praatjes	17
4.	Conducteur	21
5.	Prins	25
6.	Koffie	29
7.	Het was winter en je had de trein gemist	33
8.	In het kort deel 1	37
	I. Tekstjes	
	II. Kleinigheidje	
	III. Olifantje	
9.	Even niet	44
10.	Oude bus	47
11.	Amsterdam op een doorsnee zaterdagmiddag in juli.	51
12.	Mooi rood	55
13.	Meuk	59
14.	Jan en Miep	63
15.	Foldertjes	66
16.	In het kort deel 2	69
	I. Hoe ver	
	II. Vage shit	
	III. (Bijna) weekend	
17.	Hector	73
18.	Levenslang	77
19.	Niks veranderd	80
20.	Zaterdagen	83
21.	Voorgevoel	87

1. WEINIG

Vroeger was dit café een bibliotheek, dus zat ik nu aan een tafeltje bij een raam, op een plek waar eerder misschien wel een balie had gestaan, waarachter een bibliothecaresse stond. Ik stelde me daarbij een lieve, grijze dame voor, met een grijze jurk tot aan d'r enkels, en een glimlach om haar nimmer gestifte lippen. Zo'n plompe vrouw die nooit van haar leven ook maar een enkel mannenhart had doen smelten. Maar wel zo'n vrouw die waarschijnlijk tientallen vrijwilligersbaantjes had, om derhalve haar maatschappelijke steentje bij te dragen aan de samenleving. Zulke vrouwen hebben in mijn beleving meestal (zo niet altijd) een vreemd soort aantrekkingskracht op me. Ik weet niet wat het is, kan het niet verklaren, maar het is er. Ik kan er mijn vinger niet op leggen. Gekleed in van die vreselijke lompe instappers zonder veters, en negen van de tien keer dragen ze de naam Bep, Saar, Nel of Toos, of iets in die geest. Ik had vroeger zo'n lerares op school, mevrouw Van Dijk. Haar voornaam wist ik niet, want ze was zo'n type waaraan je dat gewoonweg niet vroeg, omdat je, ergens, diep respect voor haar voelde. Haar leeftijd maakte je ook niks uit... daar maalden we toen niet om. Een lieve vrouw, als jochie hield ik van d'r. Ongehuwd, geen kinderen. Rook altijd wat ouderwets...muffig... Was actief in de kerkelijke gemeenschap, en stond tijdens haar vrije zaterdagmiddag stevast achter de kassa van de wereldwinkel. Ze kon

prachtig mooi en beeldend vertellen in de klas, bijvoorbeeld over de tweede wereldoorlog. Vol vuur, vol passie. Je zag het voor je! Ze gaf naast geschiedenis ook godsdienstles, en koken, elke donderdagmorgen. En koken kon ze!

Ik merk ondertussen dat mijn kopje leeg is, en bestel een nieuwe koffie; het koekje hoef ik er niet bij. Ik vindt spritsen niet zo lekker. Het gevraagde wordt vermoeid glimlachend voor me neergezet door een man die ik zo rond de midden vijftig schat. Nog enkele jaren en hij kan met pensioen bedenken ik me, al ziet hij eruit dat hij eerder gebruik wil maken van een vervroegde vut-regeling, dan dat 'ie zich door de laatste, ongeveer tien jaar heen wil worstelen. Gekleed in een gitzwarte broek, en een goorwit, ietwat slobberig overhemd. Bril op zijn kale hoofd, waar werkelijk nog geen sprietje haar te ontdekken valt, en donkerblauwe gympen aan. Op zijn rechterarm prijkt onmiskenbaar de tatoeage van een zeeman; het geijkte ankertje. Hij waggelt terug achter de toog, en schenkt zichzelf een jong citroenjenevertje in, welke hij in één teug achterover slaat. Ik bedenken me dat 'ie misschien wel alle zeeën heeft bevaren die onze wereld rijk is. Van alles heeft beleefd. Negen kinderen bij evenzoveel vrouwen, dat werk. In elk stadje een ander schatje, als u voelt wat ik bedoel. Met een lamlendig gezicht leunt hij met z'n beide armen op de bar, zijn gezicht in het kommetje van zijn handen. In zijn mondhoek hangt een slap gedraaid shagie. Tja. Als je eerder zeeman geweest bent, en jarenlang van

de ene wereldhaven naar de andere geweest bent, en daarna in een kroeg werkt, waarbij je feitelijk nooit van je plek komt...je wereld ineens niet veel groter is als de bar waarachter je staat...kan ik me voorstellen dat je weinig vreugde meer hebt in het leven. Ik heb met hem te doen. De koekoeksklok boven de oude jukebox in de hoek vertelt vol vuur dat het tegen negenen loopt. Doet me even grinniken. Mijn oma had vroeger zo'n ding, in de gang hangen. Als klein jochie was ik er doodsbenauwd voor. De schrik sloeg me elke keer weer om mijn hart zodra het deurtje openklapte, en het vogeltje naar buiten werd gelanceerd om aan te geven hoe laat het was. Ik vroeg mijn ouders altijd angstvallig vantevoren of oma asjeblief dat "onding" weg wilde halen als we er waren. Mijn broertje en zusje lachtten me stevast vierkant uit. Die konden het weinig schelen. Ik dook altijd weg, achter een stoel of iets wat er ook maar in de buurt stond. Mijn hart ging dan als een bezetene tekeer. Zodra we aanbelden, en mijn oma deed open, vroeg ik altijd meteen of ze de grote, boze koekoeksklok al had weggehaald. Pas als ze had beloofd van wel, durfde ik naar binnen te gaan...onder de spottende blikken van mijn broertje en zusje. Het was een vernedering, steeds weer. Even kijk ik naar buiten, door het kleine raampje. De regen is opgehouden met vallen. Ik drink mijn koffie uit, en maak aanstalten om naar huis te gaan. ik doe mijn jas aan bij de kapstok in de hoek. Achter mijn rug slaat de koekoeksklok ineens half tien. Ik schrik, draai me om.

Pavlov-reactie. Teleurgesteld stop ik mijn schriftje weg in mijn tas. Heb weinig kunnen schrijven vandaag.

2. NACHTELIJK AVONTUURTJE

Ooit is er door iemand verzonnen dat je 's nachts slapen kan. Dat je lichaam en geest kunnen uitrusten van de vele gebeurtenissen van de afgelopen dag. Ik doe hier graag aan mee moet ik u zeggen. Slapen is heerlijk. Behalve laatst, die ene nacht. Ik kroop naast mijn vrouw (die al zowat sliep) en knipte het lampje uit op het nachtkastje. Ik draaide me om, ging op m'n zij liggen, en sloot mijn ogen. Enkele minuten later maakte een lichte wrevel zich van mij meester. Ik kon de slaap niet vatten. Naast me hoorde ik het heerlijke gesnurk van mijn vrouw. Zij was een half uur geleden al richting dromenland vertrokken, zonder enige moeite verder. Voorzichtig sloeg ik de dekens, zo goed en kwaad als het ging, van me af en gleed uit mijn bed. De klok boven me wees op kwart over één. Ik schoot in mijn ochtendjas, en stootte toen gemeen mijn knie aan de punt van een stoel. Auw, gloeiende...!! Licht verschrikt blikte ik op de slapende schoonheid in het bed, die echter niks had gemerkt en doorsliep. Ik deed de deur open om naar beneden te gaan, wat een nogal piepend geluid teweeg bracht. Pijnlijk herinnerde ik me dat ik hier nog steeds kruipolie moest aanbrengen...Mijn vrouw knorde even ongeduldig, draaide zich om, maar ging onverstoord verder met "zagen". Behoedzaam sloop ik de trap af, die natúúrlijk ook flink moest kraken. Maar goed, als je in het holst van de nacht überhaupt geluid maakt terwijl de rest van het huis

doodstil is, klinkt elk geluid dat je produceert natuurlijk als een gigantisch pistoolschot, bedacht ik me. Ik liep de kamer in en zacht grommend knipte ik de televisie aan. Niet dat er 's nachts iets op te zien is, maar ik hoopte gelaten op een nachtfilm, ergens. Ik trok de koelkast open, en zag een bord met een stapeltje pannenkoeken van gisterenavond, wat pakken melk, drie blikjes bier, drie pakken vruchtensap, een homp kaas, enkele vleeswaren, een halfvol potje mosterd, boter, en de pan met vlees erin, voor het weekend. Zuchtend deed ik de koelkast weer dicht, keek naar buiten en constateerde dat het hard regende. Dikke droppels vielen onbarmhartig neer op de weerloze stad. Ik huiverde licht en besloot om de open haard aan te zetten. Spoedig kwamen de eerste vuurtongen omhoog. Ik pakte een wijnglas, schonk deze behoedzaam halfvol met een sterke rode wijn, en ging op het kleedje voor de haard zitten. De klok sloeg twee keer. Ik genoot even in stilte. Plotseling hoorde ik de trap kraken. Verschrikt vroeg ik me af of ik haar niet wakker had gemaakt. Ik zag haar benen de trap af komen dalen, gevolgd door haar zacht glimlachende gezicht. Ze had inderhaast een oud overhemd van mij aangetrokken, welke haar overigens prachtig stond. Ze zei niks, pakte ook een glas, schonk haarzelf in, en kwam, in kleermakerszit, naast me zitten. Ze rook lekker, vond ik. Ze legde haar hoofd op mijn schouder, en zuchtte. Plagerig beet ze in mijn oorlel. 'Kun je niet slapen?', fluisterde ze liefjes. Ik knikte, en streelde door haar haar.